

עפ"ת 30120/05/21 - עדו איפרגן נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

עפ"ת 30120-05-21 איפרגן נ' מדינת ישראל
תיק חיצוני: 90517593076

בפני כבוד השופט עמית יורם צלקובניק
מערער עדו איפרגן
נגד
מדינת ישראל
משיבה
המערער בידי ב"כ עו"ד נתנאל מויאל
המשיבה בידי ב"כ עו"ד יעל לוי

פסק דין

בפניי ערעור כנגד החלטת בית משפט לתעבורה במחוז המרכז (כב' השופט ט' פרי) מיום 7.4.21 בתיק 7378-02-21 לפיה נדחתה בקשת המערער מיום 23.2.21 להארכת מועד להישפט בגין עבירה של נהיגה במהירות העולה על המותר שהתבצעה ביום 15.5.20.

המערער טען בבקשה שהוגשה לבית משפט קמא כי מי שנהג ברכב הוא אביו, שאף שילם את הקנס על פי הודעת תשלום הקנס שנשלחה למערער שהרכב בבעלותו, נוכח דרכו של האב לשלם את התשלומים השוטפים בבית למניעת תוספות פיגורים מיותרות, והמערער לא היה מודע כלל לעצם ביצוע העבירה ולתשלום הקנס. הבקשה הוגשה על ידי המערער רק בעקבות קבלת הודעה מרשות הרישוי על צורך לבצע אמצעי תיקון, בהיותו נהג חדש. עוד נטען כי ייגרם למערער עיוות דין אם יאלץ לשאת בעבירה שלא ביצעה. בפני בית המשפט קמא הוצגו תצהירי המערער ואביו, כתמיכה לבקשה.

בית המשפט דחה בקשתו של המערער נוכח תשלום הקנס שכמוהו כהודאה, הרשעה וענישה מכוח הוראת סעיף 229(ח) לחוק סדר הדין הפלילי, תשמ"ב-1982, ומשהטענה בדבר השימוש ברכב על ידי אביו לא הוכחה דיה, ואינה מעלה כשלעצמה חשש לעיוות דין.

בהודעת הערעור חוזר המערער ומעלה הטענות שהושמעו בבית משפט קמא. עוד הוצגו פסקי דין במקרים אחרים, לפיהם ניתנה הארכת מועד להישפט חרף כך שהקנס שולם.

לא מצאתי מקום לקבלת הערעור.

בפני בתי המשפט לתעבורה מוגשות תדיר בקשות מעין אלה שבפניי, בהן נטענות טענות מטענות שונות המנסות להסביר מחדלים הקשורים באי הגשה במועד, לעיתים תוך שיהיו ניכר, של בקשות להישפט או בקשות להסבת דוחות על שם נהג אחר. היעדרות לבקשה מעין זו, שלא הוגשו במועדה, מותנית על פי סעיף 230 לחוק סדר הדין הפלילי, בכך שהבקשה לא הוגשה "בשל סיבות שלא היו תלויות במבקש ושמנעו ממנו להגישה במועד והיא הוגשה מיד לאחר שהוסרה המניעה", או בשל קיומם של "נימוקים מיוחדים".

דא עקא, תשלום הקנס מהווה מטבע הדברים, ראיה הן באשר לידיעה על ביצוע העבירה במועדה, וכפי שנאמר לעיל אף הודאה בביצועה. טענת המערער כי לא היה מודע לביצוע העבירה ולתשלום הקנס, הינה טענה כללית ואף סתמית, נוכח כך שהודעת תשלום הקנס הנושאת את שמו של המערער התקבלה בבית ההורים בו מתגורר המערער, והקנס בגינה שולם. עובדה הינה כי המערער היה מודע מידית לדרישת רשות הרישוי לביצוע אמצעי התיקון, ומשכך יש להניח כי עקב אחרי דברי הדואר הממוענים אליו. ועוד אציין, כי בטענה כי האב נוהג לשלם את הקנסות, אין כדי להוות נימוק מיוחד להארכת מועד, וכבר נפסק כי בהיעדר נסיבות מיוחדות, בית המשפט אינו אמור לבחון מי בדיוק שילם את הקנס, ואם פעל בהוראת המערער (רע"פ 2937/17 גיל פלדמן נ. מדינת ישראל, 2.4.17).

אין גם לקבל את הטענה הנוגעת לעיוות דין שייגרם למערער. הטענה בדבר שימוש ברכב על ידי אחר, אינה מעלה כשלעצמה חשש לעיוות דין, כפי שכבר נפסק לא אחת, וראו בעניין זה: רעפ 7709/13 שמעון סאסי נ' מדינת ישראל, (28.11.2013), פסקה 9.

ועוד אוסיף, כי עניין לנו בסדרי דין הנוגעים לעבירות קנס, וקיימת חשיבות לקיום לוח הזמנים הקבוע בחוק סדר הפלילי להסדרת הדיון בעבירות אלה, כמו גם לעקרון היעילות וסופיות הדיון. ככל שער אני לקיומם של פסקי דין בהם הועדפו לעיתים, שיקולי "מהות" על "פרוצדורה", כנטען, מבכר אני, אם לא מתקיימים טעמים מיוחדים, את הגישה עליה עמד בית המשפט העליון ברע"פ 9580/11 אייל יוסף נ. מדינת ישראל, (27.12.2011), במקרה בו נתבקשה הסבת דוחות בשיהוי, לפיה "בבקשת המערער לזנוח את הפרוצדורה ולהתמקד במהות, שובת לב ככל שתהא, אין בה כל ממש, שכן אם תתקבל טענתו, משמעות הדבר שלא יהא לכך סוף, ובקשות הסבה יוכלו להיות מוגשות ללא תלות בזמן ביצוע העבירה. אין להלום דבר זה, ולא זו היתה כוונת המחוקק ביצירת האפשרות של עבירות ברירת משפט שכל מהותן לייעל ולקצר הליכים...".

סופם של דברים, הערעור נדחה.

המזכירות תעביר עותק פסק הדין לצדדים באמצעות הדואר/נט.

ניתן היום, ז' תמוז תשפ"א, 17 יוני 2021, בהעדר הצדדים.